

Sanrı

– BENGÜL.A. · 28 Ağustos 2020

Gri bir akşamüstü, aylardır evden çıkmamanın verdiği huzursuzluğu atmanın tek yolu olan mutfağa geçip, kendimi sade bir kahve ile ödüllendirdim. Pencere kenarına elimde sıcak fincanla yerleştim her zaman ki alışkanlıkla. Evine en erken gidebilmek için uçarcasına yürüyen onca insanın yarısını seyre daldım. Bu kargaşadan nedense büyük zevk alıyorum son zamanlarda.

Sokağın ortasında duran adam dikkatimi çekti. Anlamsız bakışlarla gelen geçene rahatsızlık veriyor gibiydi. Bakışlarımı ona kenetlemekten alamadım kendimi. Beynimin en ufak hücrelerine varana dek yoğunlaştım. Bunu anlamış olacak ki başını aniden kaldırıp, sinsî bakışlarını gözlerime yapıştırdı. O anda ikimizin ayrı ayrı değil de tek bir göze sahip olduğunu fark ettim. Tek bir gözden görüyor, anlıyorduk sanki dünyayı.

Kirpiklerimi değdiremiyordum birbirine. Elimdeki fincanın yere düşüp kırılmasıyla, tılsımın etkisinden kurtuldum. Evet, o bakışlar tansik bir tılsım yaymıştı bana doğru. Yerdeki cam kırıklarını temizlemek için banyodan el süpürgesini getirdim. Toplayıp çöpe attım kırıklarımı.

Sokak bomboştu merakla tekrar pencereden baktığımda, sinsî bakışlı adam da ortalıkta görünmüyordu. Yalnızlıktan olsa gerek hayaller görmeye başladığıma neredeyse kanaat getireceğim sırada, kapının zili çalmaya başladı. "Komşudur herhalde!" Diye düşünerek, kapının gözetleme deliğine koyverdim sağ gözümü. Gördüğüm belki hayaldir diye birkaç defa gözümü kapatıp açtım. Fakat hayal değildi işte. O, kanlı canlı kapıda bekliyordu. Benim kendisini gördüğümü de anlamıştı. Bile bile kapıyı açmamakla küçük düşürmüştüm kendimi. Açmamakta ısrar edersem tamamen rezil olacaktım. Usulca açtım kapıyı. Konuşamadım. Bir süre sesimi bulmaya çalıştım. Kendime ait olmayan bir sesle:

-Buyurun! Birini mi aradınız? Dedim.

-Merhaba hanımefendi. Böyle gecenin bu saatinde pek hoş bir durum olmadı belki. Ama...

Konuşması oldukça düzgündü. Kibar biriydi. Her halinden belliydi akli başında ve kültürlü biri olduğu.

-Önemli değil. İçeriye buyurun. Kapıda kaldınız!

Dediğim an, pişmanlığımın da bana eşliği ile salona geçtik.

-Şöyle buyurun. Oturun siz. Ben de bir çay demleyeyim ne dersiniz?

-Kahve yapsanız olmaz mı? Gerçi siz sabah içiyordunuz.

-Sabah mı?

“O uzaklıktan elimdeki fincanı nasıl fark etmişti ki bu adam? Hem akşamüzeri değil miydi? Allah Allah az önce görmedim mi ben bu adamı ilk defa? “ Diye düşünerek:

-Az önce sabah dediniz!

-Evet!

-Ama nasıl olur? Ben sizi az önce gördüm sokakta. Gelene geçene bakıyordunuz, öylece durup. Sonra birdenbire bana çevirdiniz başınızı.

-Saat kaç hanımefendi?

Dedi alaycı bir gülüşle.

Telefonun ekranından saate baktım. Ekranında 03.20 yazıyordu. Yanlış gördüğümü düşündüm. Bir göz doktoruna görünmek şart olmuştu bu durumda! Nefesim ağzımda boğuldu.

-Beyefendi! Siz kimsiniz?

-Ben mi? Ben sadece şuradan geçiyordum. Anladım ki varlığımdan huzursuzsunuz!

-Hayır! Lütfen öyle demek istemedim.

-Ne öyleyse sorun? Söyler misiniz?

-Siz gerçek misiniz onu bile bilmezken... Neyse kahve mi demiştiniz?

-Evet, sade olsun lütfen. Beyaz fincanda.

Diyerek, kibarca gülümsedi.

Mutfaktan elimde kahve fincanları ile döndüğümde adam orada değildi! Evin her tarafına baktım, seslendim, yoktu!

Pencereye koştum telaş ve merakla. İnsan kaynıyordu, sokakta olağanüstü bir hareketlilik vardı. Ve vakit

ögle üzeriydi.